

JSI PONOŘEN?

MARTIN K.

(Tursko, březen 2012)

Bůh ke mně v noci z pátku na sobotu promluvil jednoduché slovo, tak bych vám ho rád předal. Velmi rád předávám slovo, které mi Hospodin mluví, respektive ho mluví nám všem. To slovo je na jednu stranu velmi jednoduché a přiznám se, že je mi trochu líto, že právě toto Bůh hovoří. Mluví to totiž i něco o nás. O tom, že nám musí připomínat základní věci.

Bůh mi mluvil o křtu. Modlil jsem se nad ránem za různé situace a Bůh říkal, že potřebujeme křest. Uvědomuji si, že křest je záležitostí vnějšího nádvoří. Odtud malinko pramení moje lítost, protože si uvědomuji, že navzdory slovu, které máme už desítky let, mnozí z nás stále ještě potřebují křest. A nemluvím o nových lidech, kteří přicházejí.

Rád bych ustanovil několik základních principů, na kterých bychom se shodli a porozuměli si. Týkají se z velké části podstaty slova, kterému u nás věříme. Znova bych se krátce dotkl stánku. Hovořili jsme o něm už mnohokrát, a přesto nemám pocit, že by bylo zbytečné o něm mluvit, že mu už plně rozumíme.

Základní premisa je, že stánek hovoří o cestě. Nedávno jsem se zmiňoval o podstatě stánku, o třístovce, pamatujete si na to? Gedeonova třístovka, která mluví o dělení a o tom, že máme dojít do cíle. Stánek mluví o cestě. To je jeden z velkých principů a rozdílů oproti standardnímu církevnímu učení. Velmi mě oslovil a zapadl do mého chápání chůze s Bohem. Cesta totiž mluví o tom, že potřebuji jít. Amen? Znamená to, že jsem ještě nedorazil. Může se stát, že někdo v jiné církvi tomu také tak věří, ale mě nikdo takto nevyučoval. Ježíš říká: „*Já jsem cesta ...*“ Otázka je, cesta kam? „*Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14:6) Cesta tedy značí, že máme přijít k Bohu. Cesta stánkem není žádná mystická záležitost nebo teologie, zjevení, co znamená který kolík, houně, barva nebo rozměr. O tom to totiž vůbec není, pokud nepochopíme

podstatu pro náš praktický život. Mnozí z nás, bratří, jí nerozumí. Jak to vím? Protože nenesou důkaz porozumění, kterým je chůze s Bohem.

Celá cesta je vlastně jinými slovy totéž, jako když Ježíš hovoří o dvou cestách. Děti, poradte mi, jak je to v Božím slově s dvěma cestami? Široká je cesta a mnozí po ní jdou, že? Kam vede? Vede do zahynutí, dobře. Úzkou cestu málokdo nalézá a vede kam? Ke spasení, do Božího království, je to tak? Takže existuje cesta, po které jde málo lidí, dokonce málokdo ji nalézá. Málokdo ví, že to je cesta. Amen? Mnozí jdou buď po široké cestě, ta ale vede do zahynutí, anebo nikam nejdou. Podíváte-li se na život a přemýšlení nějakého člověka před lety a dneska,

Nemáme zůstat
na jednom
místě, ale jsme
na cestě, kde se
posouváme od
jedné zkušenosti
ke druhé.

nezaznamenáváte žádnou změnu. Nikam se ten člověk nedostal, anebo ještě hůř, vidíte úpadek. Musíme si tedy uvědomit základní myšlenku, že nemáme zůstat na jednom místě, ale jsme na cestě, kde se posouváme od jedné zkušenosti ke druhé, od jednoho nábytku k druhému. Je to jako žebřík nebo schody, kdy dosáhnout na určitou úroveň je příliš vysoko, a proto nás Bůh žádá, abychom na tu úroveň šli schůdek po schůdku. Někdy toužíme a hledáme, jak se ve stánku dostat na nějakou vysokou úroveň. Mentálně bychom rádi byli ve svatyni, dokonce ve svatyni svatých, uvažovali o moci, autoritě, síle a proměně charakteru. Někdy se ale ptáme,

co tomu brání, a Boží slovo nám díky stánku dává odpovědi. Proto máme stánek tak rádi, protože je v něm velmi jednoduchá nápověda.

Kdokoliv se mnou bude mluvit ze světa nebo z práce a bude chtít, abych mu vysvětlil, proč se trápí, proč má takový problém, tak vím, že můžu jednoduše začít od začátku a zeptat se: „Jsi spasený? Přijal jsi Krista do svého života?“ Pokud jsi nepřijal Krista, nemá smysl řešit nic dalšího, začněme tady. Amen? Nemá smysl zkrášlovat a zlepšovat mrtvolu, dokud je mrtvá. Začněme úplně na začátku.

Všimněte si, jak nás Bůh znova a znova vrací ke spasení, jak mluví o prvním nábytku. Kolikrát jsme letos mluvili o spasení! Ujistěte se o svém spasení, s bázni a třesením ho konejte! Vyprávěl jsem o falešném oltáři, který byl přinesen z Damašku. Bronzový oltář byl odsunut stranou a do církve, do náboženského systému přišlo falešné spasení, které není

žádným spasením. Jsou tisíce a tisíce lidí v církvích, kteří se domnívají, že jsou spaseni, ale jsou spaseni falešně. A to se týká i našeho shromáždění, kde si lidé myslí, že vstupenka ke spasení je sounáležitost k nějaké církvi. Není tomu tak. Ověřte si spasení! Jestli chcete jít dál, musíte vydat svůj život Kristu skrze soud a odpuštění. Není odpuštění, kde není soud. Pokud jste neprožili, že jste ve své podstatě hříšní, že ve své podstatě nejste dobří lidé, nikdy jste neprožili spasení a odpuštění. To je základní podstata soudu, který je vykonán nad člověkem, a po něm přichází odpuštění. V tu chvíli člověk chodí v odpuštění, už nechodí v soudu, protože soud přijal.

Další nábytek, který znovu přináší myšlenku soudu, je křest. I to je bronzový nábytek. Mark Jantzi na Filipínách mluvil o tom, jak v církvi křtili. Trochu lidí odrazovali, respektive kladli jim spoustu „podmínek“, nikoliv církevních podmínek, ale chtěli, aby si velmi významně a jednoznačně uvědomili, že křest je vyznání určitého životního stylu a smrti starému životnímu stylu. Amen?

Rád bych, abychom se znova podívali na myšlenku křtu, jestli a jak jsme pokřtění, jsme-li dostatečně pokřtění. Pojdme se nejdřív podívat na odchylky, které v církvích ohledně křtu existují. Která učení patří mezi nejoblíbnější, co se křtu týče? Křest malých dětí a pokropení. To jsou asi dva největší bludy. Co je na tom tak špatného a proč tak brojíme proti křtu malých dětí? Není to jejich rozhodnutí, degraduje to povahu smlouvy a stává se z toho náboženský akt, rituál. Napíšu to tady na tabuli – Křest malých dětí je špatně. Myslíme tím křest nemluvňat, která ke křtu nedojdou vlastní vůlí, z vlastní potřeby.

Druhá věc je, že řecké slovíčko křest znamená ponoření, tudíž je nesmysl říkat ponoření pokropením, že? Musím to aspoň napsat do úvodu. „Křest“ pokropením. Pokud degradujeme ponoření na pokropení, tak jsme degradovali celou úvahu našeho vnoření se do Krista na záležitost, která je na povrchu. Mimochodem, bratří, mnozí lidé, kteří možná sedí na tomto shromáždění nebo chodí do sboru, který se tváří, že věří v křest ponořením, nevěří v křest ponořením. Věřící v křest pokropením,

Jestli chcete jít dál,
musíte vydat svůj
život Kristu skrze
soud a odpuštění.
Není odpuštění, kde
není soud.

přestože byli ponořeni do vody. Proč? Proč to říkám? Protože v nich zůstala povrchnost. Křest vodou je jen obrazem plnosti křtu. Řekl bych, že mnozí z nás, v širším slova smyslu poctiví věřící lidé, jsou, jestli vůbec jsou, pokropeni do Krista. Pokropeni Duchem. Zapojení do Krista je na povrchu, není to ponoření, kdy se nad vámi zavře hladina. Nedošlo ke ztrátě vlastního života, opuštění jedné roviny, vzduchu, a přijetí jiné roviny, to znamená vody. Nedošlo ke smrti a novotě života, k zmrtvýchvstání.

Proč by nám Bůh jinak říkal, abychom se pokřtili? Abychom tu ještě našli nějaké dítě, které nebylo ponořeno do vody? Asi by tu takové bylo. Jak děti postupně rostou, tak vždycky někdo bude. Nebo někdo, kdo přijde nový ze světa, případně z církve, kde učili o křtu špatně. Já ale nevěřím, že mi Bůh v noci mluvil o tom, že potřebujete být pokřtěni, jenom proto, abychom tady našli nějakého člověka, který se přihlásí, že ještě nebyl pokřtěn. Mimochodem, Boží slovo jasně dává do souvislostí křest a spasení. Pokud nebudeme pokřtěni, nemůžeme být spaseni. (Mk 16:16) Trochu se necháme namočit do vody a máme pocit, že máme ten verš za sebou. Opravdu? Chtěl bych, abychom porozuměli celému principu a varování, které nám Bůh sděluje. Věřím, že nemluví jen slovo vyučování, že bych nevěděl, o čem lepším kázat, a křty umím dobře. Věřím, že mluvím na základě toho, co k nám Bůh mluví. A proto chci, abychom každý za sebe zpytovali svoji míru křtu.

Kolik je vlastně křtů? Jeden? Tři v jednom? Teď mi musíte malinko pomoci, jste větší bibliční experti na vyhledání správných veršů. I kvůli dětem si pojdme pár veršů říct. Kde se píše o „křtů učení“? Židům 6:1–2: *„Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha, křtů učení...“* Naučím vás, děti, jedno latinské slovo – plurál. Zjistil jsem, že dneska lidé neznají základy lingvistiky. Nevím, jestli se to už ve školách neučí, ale je to zvláštní. My jsme se to učili na základce. Možná to známe i z angličtiny. Takže v Židům 6:2 je „křtů učení“, což je v plurálu, to je v množném čísle. Mluvíme tedy o tom, že jsou křty. A přesto, kde najdeme, že je jeden křest? Myslím, že v Efezským 4. Ano, Efezským 4:5. Naučím vás druhé latinské slovo. Je málo užitečných latinských slov, a tohle k nim patří: singulár, to znamená jednotné číslo. Takže v Efezským 4:5 se píše: *„...jeden křest...“* Amen? Pamatujte si, že máme křtů učení versus jeden křest. Co to pro nás znamená? Znamená to, že tak jako

je jeden člověk – duch, duše tělo; jeden Bůh – Otec, Syn, Duch svatý, tak je jeden křest, který má tři úrovně, tři roviny. Tyto tři roviny křtu je ale potřeba vykládat a chápat jako jeden křest, jeden princip ponoření se. Bůh říká: „Nechte se pokřtít.“ Mluví-li o křtu obecně, tak je to vždycky interpretovatelné všemi třemi křty. Amen? Když musíme být pokřtěni, tak Bůh chce, abychom byli ponořeni.

Podívejme se, kde se píše o třech křtech. Pojd'me si ten základ uvědomit. V Matoušovi 3:11 se píše: „*Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jesti' mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. On' vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.*“ Tady je křest vodou, a stejný verš můžeme použít i pro křest Duchem. Mluvíme o tom, že člověk křtí do vody. To je pro nás jednoduché. Křest vodou neboli ponoření člověka do vody je obrazem. Už jsem vám tady vyprávěl ten příběh, jak jsme zkoušeli pokřtít jednoho dlouhého bratra ve vaně? Pán Bůh nám velmi intenzivně položil na srdce, že ho máme ponořit, a že ho máme plně ponořit. Tak jsme tomu rozuměli, a proto kolem toho vznikla

Je jeden křest,
který má tři
úrovně, tři
roviny.

taková situace, že když jsme mu ponořili hlavu, vylezla mu kolena. Tak jsme na to koukali a říkali: „To ale není plný křest.“ Možná by někdo řekl: „No to jste náboženští blázni, Pán Bůh tohle přece dokáže tolerovat.“ Ale my jsme vnímali, že to má význam. Tak jsme si řekli: „Takhle to nejde.“ Znova jsme ho vzali, zatlačili kolena, a vylezla hlava. Tak jsme se s jedním starším a samozřejmě také s tím bratrem dohodli, že jeden bude tlačit hlavu, druhý nohy a nějak ho tam musíme zkroutit. Odstarovali jsme to, jeden zatlačil na hlavu, druhý ohnul nohy, nějak jsme ho tam vyskládali, až se hladina uzavřela. Bratr byl pokřtěn – ponořen. Spatřuji v tom určitou důležitost, určitou významnost principu, kdy se Bůh přiznává k plnosti, k plnému ponoření. Tohle má na zodpovědnost člověk a může pokřtít vodou.

Kristýnka vám asi vykládala, jak byl jeden člověk pokřtěný ve studené vodě, že? Pro ty, kteří jste to neslyšeli vyprávět, vám řeknu zkrácenou verzi. Na nějakém shromáždění byl pán, který chodil o berlích. Dotklo se ho Boží slovo a najednou přišel s tím, že chce být pokřtěn. Byl to katolík. A tak se bratři rozhodli ho pokřtít. Nastal ale problém, protože zapomněli ohřát vodu v baptisteriu. Jeho manželka nebyla úplně rozhodnutá,

jestli do toho jít, nebo ne, ale když půjde on, tak ona tedy taky. Šla první, ponořili ji do studené vody, (některé z dětí mají zkušenost se křtem v ledové vodě, že? ☺), a když vylezla, začala nadávat. Mimochodem, když už jsme u toho, zcela zjevně nebyla pokřtěná. Nicméně pán se nenechal odradit a že taky půjde. Jenže v tom rozrušení dostal infarkt. Už infarkt měl, takže znal příznaky. V té situaci starší sboru úplně zpanikařil a nevěděl, co má dělat. V panice všechno přehodnotil a nabídl mu, že ho pokřtí pokropením. Pán na to ale říká: „Vždyť jsem byl pokropený v katolické církvi, to nechci! Přišel jsem, aby mě někdo pokřtil opravdově. Chci reálnou změnu života.“ Starší zase, že ho namočí částečně, třeba jenom hlavu. Pán na to: „Ne, ne, ne, chci být pořádně pokřtěný.“ Starší si v té panice už představoval titulky v novinách, kdyby jim pán umřel: „Šílená církev křtí v ledové vodě!“ „Fanatická církev zabila katolíka! Ukřtila ho k smrti!“ Ani bych se moc nedivil, co všechno mu asi běhalo v hlavě. Naštěstí to ten pán myslel vážně a nechal se ponořit do ledové vody. Ponořili ho úplně, on vylezl, a nejenže bylo v tu chvíli po infarktu, ale už ani nepotřeboval berle! Když to jeho manželka viděla, dotklo se jí to, tak za ním s berlemi běhala a volala: haleluja! Mám pocit, že se hned ten den sebral a šel všem do katolické církve vykládat, co se stalo, když byl opravdově pokřtěn.

Musíme si
pohlídat, do
čeho jsme
pokřtěni.

Musíme si pohlídat, do čeho jsme pokřtěni. Pokud jsme totiž pokřtěni do něčeho špatného, špatným způsobem, tak to ovlivní zbytek našeho fungování a chůze. Jsme-li pokřtěni do denominace, tak se z nás stává denominace. Jeden bratr o někom s námi vykládal a říkal: „Víš, tamten bratr z naší církve je hrozně nepříjemný, musel být asi pokřtěný do citrónové šťávy.“ Vtipným způsobem tak krásně vyjádřil, že je něco okolo vás, ve vás, co se stává vaší součástí a čeho vy se stáváte součástí. Rozumíte mi? Člověk si musí pohlídat, aby jeho křest vodou byl správný, a nejen to, aby byl také v kontextu celkového křtu.

Kdo provádí křest Duchem? Ano, Ježíš Kristus, Hlava církve. Žádáme, aby nás Kristus ponořil do Ducha a Ducha vlil do nás. Bratr duCille to krásně vykládal na lahvi, která je hozena do vody, voda je okolo ní a nateče i do ní. Obraz, který je s tím spojený, ukazuje na to, že jsme duch, duše, tělo, a náš duch, který byl spasením obživen, byl teď

Duchem svatým naplněn. Duch svatý v podstatě ozařuje naši duši, je to tak? Ale ani zde nemůže být žádná verze pokropením. I tady Bůh mluví o tom, že musí dojít k plnému naplnění našeho ducha Duchem Božím, který nás potom postupně uvádí do všeliké pravdy, posvěcuje naši duši a přivádí nás ke spasení.

Jak poznáte člověka, který byl pokřtěný Duchem svatým?

– „Jeden ze způsobů je mluvení jazyky.“

– „Změna charakteru.“

Jednoznačně. Mluvení jazyky můžu posoudit jenom zčásti, ale změnu můžu posoudit v plnosti. Když je někdo pokřtěný Duchem, projeví se to tak, že vidím změnu. Vidím, že Duch začíná proměňovat jeho duši.

– „Když člověk přijme Ducha svatého, tak ho to ještě nemusí nutně změnit. Změna se může projevit až po delším čase.“

Ano, to ano. S odstupem času ale musím vidět, že dochází k proměně. To je pro mě teprve důkaz, že člověk je pokřtěný Duchem. Jinými slovy, pokud vidím, že duše není osvětlována, že ho Bůh neuvádí do všeliké pravdy, zpochybňuji křest. Ne nutně jemu, ale vkládám tam otazník a nabízím ho i vám. Jestliže jste tento nástroj nějakým omylem ve svém učení nebo ve své chůzi s Bohem vynechali, tak se velmi nadřete. Být bez Kristovy krve, být bez Božího ducha, být bez křtu Duchem a bojovat s hříchem – tak nevím, jak pořádně na to. V tu chvíli je skoro zbytečné sedět v církvi. Jděte raději na motivační seminář, aby vám řekli, jak se sebezlepšit. Jinak budete sedět v církvi, neustále prožívat soud a nebudete vědět proč. Protože nemáte vítězství nad hříchem.

Budete-li
ponořeni, jste
vzkříšeni. Musíte
projít zkušeností
smrti starému
člověku, starému
životu.

Máme žít vítězný život! Roman tady krásně mluvil o síle, o chůzi ze síly do síly, od slávy ke slávě. Nevěřím v prosperitu, a přesto v ní věřím. Náš život má být chůze prosperity, věděli jste to? Ale pokud se rozhodneme, že chceme něco dělat určitým způsobem, věříme například, že máme vykopat jámu, ale odmítneme sednout do bagru, najdeme klacíček a rýpeme díru, tak je jasné, že je to celé jenom o utrpení, trápení, a žádná

radost ani vítězství v tom není. Amen. Ale my máme jít od slávy ke slávě, máme zvítězit nad hříchem. Věřím, že během zkušeností křtu a křtu Duchem se mnohokrát stane, že zjistíte, že určité hříchy najednou pomí-
nuly. Že jste nad nimi zvítězili. Některé věci jsou tak zakořeněny v samé podstatě vás samých, že s nimi budete muset nakládat dál. Ale bez křtu Duchem svatým ani pořádně nevím jak. Cítím s takovými lidmi a je mi jich líto, že se tímto způsobem dřou. Tak to nebylo zamýšleno. Duchem jste počali, nyní tělem konáte, nemoudří Galatští? (Gal 3:3)

Boží záměr tedy je, abychom byli ponořeni. Budete-li ponořeni, jste vzkříšení. Musíte projít zkušeností smrti starému člověku, starému životu. Obrácení, spasení musí být dramatická zkušenost ve vašem životě. Odvrácení se od starého života k novému životu. Seznam věcí, od kterých se odvracíte, je obrovský. Starý způsob uvažování, staré emoce, zlobu

Bez křtu
Duchem
nemůžete být
světlem světu.

měníte za spravedlnost, soběstřednost měníte za lásku k ostatním. To je myslím to, o čem mluvil bratr Mark, když lidem, kteří se chtěli nechat pokřtít, říkali: „Ale musíte umřít. Počítejte s tím, že se hlásíte k tomu, že chcete umřít. Starému životu říkáte: „A dost!““ Rozumíte, proč Bůh říká: „Mluv jim o křtu.“? Protože křest mluví o smrti a o vzkříšení. Píše se, že Kristus nás křtí Duchem a Duch v nás vykonává práci na naší duši, která se potom projevuje v našem těle, které září do světa. Teprve křtem získáváme vstupenku k tomu, že můžeme

vydávat světlo a být světlem světu. Bez křtu Duchem nemůžete být světlem světu, věděli jste to? Všechno ostatní jsou skutky těla, které k ničemu nejsou, nepočítají se. I kdybyste vydali své tělo k upálení. (1Kor 13:3)

Musím říct, že mnozí lidé občas mluví o někom, jako je Irena Sandlerová. Položme si teď těžkou otázku. Děti se mě v autě ptaly, jestli je spasená. Říkám: „Děti, pevně doufám, že když se potkala s Bohem, tak Ho rozpoznala a přijala.“ A děti přišly s úvahou: „Tatínku, ale když přece zachránila tolik dětí, když žila život, jaký žila, tak přece musí...“ Odpovídám: „V žádném případě, to s tím nemá nic společného.“ To je smutný omyl mnohých lidí, že tím je Irena Sandlerová spasená. Pevně doufám, že je spasená, že když se její srdce v nějaký moment setkalo s Kristem, tak Ho rozpoznalo, rozpoznala svůj blud, ve kterém byla vychována,

přihlásila se ke Kristu, a tudíž je spasena. Ale jestli je spasena, tak není spasena proto, že zachraňovala židovské děti. Amen? Nikdo nemůže být spasený skrze skutky, jestliže hřešil. Ptal jsem se dětí: „Myslíte, že někdy zhřešila?“ Bezpochyby ano. Pokračuji: „A to je celé.“ Konec příběhu. Tady je soud. Ani vaše hodná babička, dědeček, ani žádný hrdina, který se ve válce za někoho obětoval a zachránil ho, tím nepřijde ke spasení. Pozor na to, nemylme se! Abychom tedy mohli vydávat reálné světlo a přivádět lidi ke Kristu, musíme být pokřtěni Duchem.

A co víc, máme ještě třetí křest. První Korintským 12:12–13. Vodou, Duchem, do Krista. Tady se špatně říká Kristem. Vždycky jsme ponořeni do vody, do Ducha, do Krista, takhle to chápeme. Kdo to dělá? Duch. Takže nemůžete být nikdy pokřtěni do Krista, pokud nejste pokřtěni Duchem. Ale když jste pokřtěni Duchem, tak jedna z prací, kterou ve vás Duch vykonává, je co? Vede nás ke Kristu. Vede vás ke Kristu, ponořuje tě do Krista. A do jakého Krista? Do Těla Kristova. Pojďme se na to podívat.

Nemůžete být nikdy pokřtěni do Krista, pokud nejste pokřtěni Duchem.

„Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má údů, ale všichni ti jednoho těla údové mnozí jsou, však jedno tělo jsou, tak i Kristus.“ To znamená, že je tady jedno Tělo. Mluvíme o Těle, o Těle Kristově. Pevně doufám, že víme, že Kristus není příjmení Ježíše, ale osoba, která se skládá z mnoha údů – Hlavy, což je Ježíš, a nás; i my jsme Kristus. Nebudeme ale chodit po ulici a říkat: „Jsem Kristus,“ protože by si to leckdo špatně vyložil a spravedlivě by se chápal kamene. Tady to ale říct můžu. Rozumějte mi správně, když řeknu: „Ano, i já jsem Kristus,“ ve smyslu: i já jsem součástí Těla Kristova. Ta myšlenka není hříšná. Nebojte se toho. Kdokoliv je v Těle Kristově, je součástí jednoho Těla, jednoho Krista, a Hlavou je Ježíš.

Verš 13 mluví o tom, že: *„Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buďto Židé, buďto Řekové, buďto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme.“* To znamená, že plnost křtu jako takového je, že se stáváme součástí Krista. Možná právě tady je o to víc zjevná falešnost myšlenky křtu pokropením. Tak jako člověk, který nebyl plně ponořen vodou, nebyl plně pokřtěn. Ať už jsme ho

pocákali vodou anebo mu z vody lezlo půl těla, protože se tam nevešel, stejným způsobem jsou mnozí lidé takzvaně „pokřtěni – nepokřtěni“ do Krista, do Těla Kristova. Nejsou plně součástí Těla Kristova. Nepřijali Tělo Kristovo a církev jako svoji novou rodinu. Duch svatý vás musí ponouknout, abyste ve svém duchu rozpoznali, jestli jste, nebo nejste součástí Krista. Když se zvedne, zvednete se také? Ale pozor! To znamená, že musíte být nutně součástí lokální církve, Patmosu, rozumíte mi? Bůh vám dal místo, kde v Těle zapadáte. Dal vám sbor, shromáždění, církev, část církve, kam patříte, nikoliv denominaci, ale místo, kde se fyzicky nacházíte, je to tak? Přesto myšlenka Těla Kristova je globální. Cítíme se být součástí daleko globálnějšího uskupení než jen skupinky lidí, kteří se scházejí v Tursku plus mínus 50 kilometrů.

K bratrům,
k Tělu Kristovu
se chováte
jako
k vlastnímu.

Myšlenkou tedy je, abychom dopustili Božímu duchu, Duchu svatému, aby nás ponořoval do Těla Kristova stejným způsobem, jako při křtu vodou umíráme světu. Co to znamená? Nemám žádné známé mimo církev? To neříkám, ale umíráte světu a rodíte se Tělu Kristovu. Všechno vaše přemýšlení, práce, všechno, co děláte, je v kontextu a porozumění, že jste součástí Těla Kristova, které se stalo vaším tělem. Duch svatý ve vás způsobuje mentalitu, že je to vaše rodina, vaše tělo. K bratrům, k Tělu Kristovu se chováte jako k vlastnímu. To znamená, že mu nečiníte zle, ale činíte mu dobře, předně pak domácím víry. (Gal 6:10) Pečujete o něj, vnímáte trápení Těla jako svoje vlastní. Uvažujete způsobem, že cokoli uděláte pro svoji fyzickou rodinu, stejně tak je vám blízké a normální udělat cokoli pro Tělo Kristovo. Mentálně nerozdělujete na moje nebo tvoje. Možná máte doma z nějakých organizačních důvodů rozdělené finance, že část jde na pojištění, část na chleba a další část na něco jiného. Abychom se v tom u nás zorientovali, já se starám o určitou oblast a Kristýna zase o jinou. Možná to máte jinak. Takže někdy říkám: „Kristýno, to platíš ty.“ A Kristýna jindy: „To platíš ty.“ Ale v podstatě to je jedno, rozumíte mi? To s tím nemá nic společného a já to neřeším. Učím děti hospodařit, a tak říkám: „To si zaplat', Johanko, ze svého a tohle ti platím já.“ Takže i my máme rozdělené finance. V našem přemýšlení

bychom se ale měli chápat jako součást Těla Kristova a pokládat život jedni za druhé.

Bůh tedy hovoří o plnosti ponoření do Krista. A vím, pro to, co mi Bůh tu noc řekl, že to je slovo pro mnohé z vás. Abyste před Bohem našli tu bariéru, která vám brání. Co se stalo. Co se děje nebo neděje a v jaké míře je vaše ponoření do Krista, smrt světu a vzkříšení v Kristu. Doufám, že to někdo z vás nepochopí jako úkol do deníčku, co máte dělat. To byste se strašně nadřeli. Znova by to dopadlo tak, že řeknete: „Jé, a co ještě?“ Anebo přijdete, nedej Bože, a řeknete: „OK, tak jak se mám teda ponořit? No dobře, přiznám se, že nechodím úplně na každou brigádu, včera jsem se nebyl podívat na divadlo, ve středu mi to občas nevyjde, tak nepřijdu, z pěti církevních svateb jsem byl jenom na čtyřech, nejsem na každém táboře a na každé konferenci, dobře, dobře, беру, píšu si seznam, dávám do kalendáře, budu jezdit všude.“ Je to ono? Chraň Bůh! To by bylo povrchní, i přesto, že je to ovoce toho, že jsme v Kristu. Jeden z projevů, že jsem součástí Těla Kristova, je to, že nejsem volný radikál a nefunguji nezávisle. Ani já, ani nikdo ze starších, ani nikdo jiný nebude posuzovat vaši chůzi. Jestli jsi byl nebo nebyl na táboře, konferenci, brigádě, ve středu na shromáždění, v neděli na shromáždění, na misijní cestě nebo na akci s mládeží v Mančicích, tím se nehodlám zabývat. To nikdo, doufám, neřeší. A jestli řeší, tak je nám ho líto.

Přesto vím, že je v Duchu souvislost mezi křtem vodou a křtem do Krista. Když se někdo vydá Kristu a nechá se pokřtít, automaticky vnímám, že je součástí Těla Kristova, součástí lokálního Těla, kam ho Bůh umístil. Takže každý za sebe musí v Bohu najít, kde je jeho místo, kde má Tělo budovat, kde se má z Těla sytit, kde do něj má být zapojen. Chraň Bůh to teď vyložit ve smyslu: Každý si najděte službu, a pokud nic nemáte, tak přijďte, my vám nějakou přidělíme. Vítače u dveří taky ještě nemáme. Kamil se hlásí? Ne, ne, dobře. ☺

Takže myšlenka, kterou vám sděluji, je, že nemůžete jít dál, pokud nejste pokřtění. Nemůžete být světlem, nemůžete se pořádně sytit v Kristu, nemůžete pořádně obětovat a měnit svoji duši, jestliže jste neprošli křtem. Pojdme se ještě podívat na několik míst.

Víte, ještě jsme pořád neuvěřili tomu, že nemůžeme stát v plnosti sami o sobě. Mluvím o matematickém vzorečku $1,5 + 1,5 = 3$. Víte, kam mířím, že? Šířka desky + šířka desky ve stánku. Tam to všechno začíná.

Chcete-li být stabilní křesťan, tak zde máte jasný a jednoduchý návod. V rychlosti to zopakují: Stůjte ve vykoupení. Ujistěte se, že jste vykoupení, protože pokud nejste, jste nestabilní. Ujistěte se, že stojíte ve Slovu a v Duchu. Dva svědkové – Slovo a Duch – dva kolíky na každé desce. Amen? Ujistěte se, že jste pokryti Božím charakterem. To znamená, že když narážíte jeden na druhého, tak jenom v Božím charakteru. Ujistěte se, že stojí jeden vlevo, jeden vpravo, sami stát nemůžete. Dotýkáte se zlatem. Ujistěte se, že stojíte s někým, protože 1,5 je málo. Vaše šířka je nic, bez výkladu v Božím slově. Tři je plnost. Ujistěte se, že máte zlaté prsteny, což znamená, že jste se oženili se služebností. Máte dobrovolný vztah, ve kterém přijímáte apoštoly, proroky, učitele, pastýře a evangelisty. To je všecko. To je základní způsob, jakým máte stát v Těle Kristově. Je to krásně jednoduché, že? Ale to už jsem zašel trochu dál.

V Těle Kristově
se musíte
ztratit,
rozpustit.

Je třeba pochopit, že jsem součástí Těla Kristova a nemůžu fungovat samostatně. Jestliže uvažuji ohledně svého času, energie, financí, modliteb, vůle, programu jenom v kontextu toho, že jsem sám, tak nejsem pokřtěný, ponořený do Těla Kristova. V Těle Kristově se musíte ztratit, rozpustit.

Pojďme si dočíst Efezským 4, čteme od verše 5: „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás. Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova. Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vězně, a dal dary lidem. Ale to, že vstoupil, co jest, jediné že i sstoupil prve do nejnižších stran země? Ten pak, jenž sstoupil, onť jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecka nebesa, aby naplnil všecko. A onť jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova, ...*“ Amen? To „ke vzdělání Těla Kristova“ říká, že Tělo Kristovo má dojít do plnosti. Nedojdeme do plnosti ani za sebe, ani spolu, jestliže se nenecháme pokřtít do způsobu, jakým Bůh chce s církví jednat. Pokud jste na své cestě uhnuli do boční uličky, kde jste začali být soběstační, pozor na to! Odešli jste z Božího záměru a Božího způsobu fungování.

„... až bychom se sběhli všickni v jednotu víry ...“, to znamená, že služebnosti dal do času. Nikoli do času omezeného časem, jestli mi rozumíte, ale do času omezeného cílem. Omezeného tím, že služebnosti dal k tomu, až se něco stane. To znamená, že dal všechny apoštoly, proroky a učitele k tomu, aby se naplnil záměr, který s námi jakožto s Tělem Kristovým má. V tomto kontextu to čtème, přátelé. Abychom se všichni sběhli v jednotu víry. Nemáš-li jednotu víry, něco je špatně. Můžeš si naivně říct: „Ale já jsem v pohodě.“ A k čemu jsi dospěl? K čemu ti to je? Máš pocit, že jsi dospěl v jednotu víry? Sám za sebe? To je jednota, že? Můžeš se jednohlasně na všem shodnout, vždycky si to odhlasuješ, a jestli to chceš mít ještě potvrzené, tak si zajdi na Petřín, tam si můžeš zajít do takové místnosti, zrcadla okolo tebe a můžeš říct: „Tak kdo má stejný názor? Kdo je proti? Nikdo.“ Rozhlédneš se a řekneš: „I ti hubení, i ti tlustí, i ti křiví, i ti šiřatí ...“ Taková je mentalita některých lidí. Chtěl bych ji trochu nabořit. A možná ne já, ale Pán Bůh. Víte, je to, jako kdyby byla nějaká soutěž na táboře a my jsme řekli: „Dostanete bod, až to celé družstvo pochopí.“ Pokud bys to pochopil ty, tak se nic nestane. Přijdete o bod. Musíme začít fungovat a přemýšlet v kontextu Těla Kristova. Bůh nám dal své způsoby a své služebnosti k tomu, abychom se sběhli v jednotu víry. Proč si myslíte, že tady stojím? Jaký je můj motiv? Že už jsem dlouho nikde nemluvil? Nebo že mám nějakou potřebu? Věřte mi, není tomu tak. Stojím tady proto, protože věřím, že jsme se ještě nesběhli v jednotu víry. Protože věřím, že mám před sebou ještě dlouhou cestu. Protože věřím, že toho povolání, které Bůh pro nás má, které nám nabízí, je ještě třeba dosáhnout. Ještě jsme nedošli, nedospěli, a do té doby, než se to stane, Bůh bude dávat vyučování a proroctví, která nás budou napomínat, povzbuzovat, napravovat, abychom dospěli. Proto budeme pokládat životy jedni za druhé, proto budeme psát články, proto budeme pracovat, cestovat, vydávat se, modlit se, prát se a zápasit. Věříme, že záměr s Tělem Kristovým ještě nedošel do plnosti, bratří.

Víte, co se stane lidem, kteří pohrdnou Tělem Kristovým? Kolikrát jsme pozorovali, co se stane za týden, měsíc, půl roku, rok? Ti lidé odpadnou a umřou. Ještě nedávno jsem pochyboval o spasení určitých mladých lidí, kteří byli mezi námi, a dnes už nejsou. Dnes o něm vůbec nepochybují, ti lidé nejsou spasení! Jdou do pekel.

Služebnosti byly dány, abychom „se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, ...“, abychom znali Krista jednotně jako Syna

Božího. Proto bychom se tady měli shromažďovat, a dokud se to nestane, tak nevím, proč sedíme. Každý má svoji roli, každý má svůj dar. Někdo ať se modlí, někdo ať povzbuzuje, někdo ať přijde a kopne krumpáčem, někdo ať napíše článek, někdo ať pohlídá děti – každý ať dělá to, co věří v Kristu, že dělat má.

Myslíte si, že jsme včera hráli divadlo jen tak pro legraci? Věřím, že to je svědectví mnohým lidem a mnohé z nich to přivede ke spasení. Lidé nám říkají, jak nás pozorují, jak fungujeme, jakým způsobem se k sobě chováme. To je jedna z věcí, jak můžeme někomu vydat svědectví a předat život. Jestli jsme solí země a světlem světa, tak co můžeme dělat jiného než svítit? Ale musíme chodit v Duchu, aby se nám nestalo, že ďábel uvidí, že jsme ochotní spolu fungovat, a tak nás zavalí hromadou úkolů. Pojdme zvážit a ověřit si, co je z Boha, a co z Boha není, nebojme se toho. Ale číňme každý to, co jeho jest. Pracujme spolu s Tělem, budujme Tělo pro nás, ale i pro lidi, co potřebují vidět, jak Tělo Kristovo funguje.

Bratří, jestli
jste kdokoli
z vás vzdali to,
že máte být
starší, číňte
pokání.

„... v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova, ...“
Bůh říká, abychom byli pokřtěni v Tělo, abychom fungovali a uvědomovali si, že se máme sběhnout v dospělého muže, v dospělého Krista. Bratří, jestli jste kdokoli z vás vzdali to, že máte být starší, číňte pokání. Ta teologie se nezměnila. Neznamená to, že když se vám to nepovedlo pět let, tak je to za vámi. Jestli jste se sami v sobě usnesli na tom, že tahle církev má čtyři starší a že to je tak akorát, že se vás to netýká, pokud tu ambici nemáte, tak číňte pokání. Měli byste o to usilovat a žádat to. Jestli jste se spokojili s tím, že zůstanete mladší, tak jste něco nepochopili. To není Boží záměr pro vás, to není to, v čem máte chodit.

Nevěřím v laiky a v duchovenstvo! Nikdy jsme tomu nevěřili a čekáme na to, že všichni, každý z nás doroste, i ti malí kluci, co tady sedí. Oni někdy mají větší ambici než někteří z vás. Malý Davídek se mě tu a tam ptá, jaké to je být starší, a že taky bude jednou starší. Tak se ho ptám: „Chceš být starší?“ Říká: „Jo, jo, budu starší.“ Tohle vyučujeme, aby to měl automaticky v hlavě. Doufám, bratří, že takhle svoje syny vyučujete. A moje dcery? Pochopitelně si chtějí vzít staršího. Rozumíte té

mentalitě? Rozumíte tomu růstu? Anebo si zvolte jinou teologii. Pokud máte svrablavé uši, tohle vám nesedí a nevoní, tak si budete muset najít jinou teologii, jinou církev, tak jako to někteří udělali. A našli. Najdete. Ano, nemusíte mu říkat pastor, ale chová se jako pastor.

„... v míru postavy plného věku Kristova, abychom již více nebyli děti ...“ Bůh nechce, abychom byli děti. Bůh nechce, abychom byli nezralí, abychom si dělali svoje věci, abychom byli na okraji a aby, tak jako se Bůh ptá: „Adame, kde jsi?“ se ptalo Tělo Kristovo: „Kde jsi, bratře, kde jsi, sestro?“ Je mi jedno, kolik je ti roků. Nevím, jakou máme před Bohem výmluvu, jakou Mu dáváme odpověď nebo jakou odpověď dáváme sami sobě, že nestojíme tam, kde máme stát. Naši nedostatečnost? Srovnávání se s někým? Nedostatek daru? Že neumíme anglicky? Zajímalo by mě, jak uvažujeme, a to se týká i dětí.

Když jsem včera viděl děti na divadle, říkal jsem si, že už to nejsou děti. Už to nejsou děti, a nepomohly tomu jen podpatky a dospělé oblečení. Vyzařovalo z nich něco, co říkalo, že to nejsou děti. Nevěřím, že Ježíš byl výjimka, když ve dvanácti letech mohl vést dialog s farizeji, se staršími. Chtěl bych vidět, děti, že nás budete bombardovat otázkami. Nebyli to farizeové, kteří šli za Ježíšem. Ježíš šel do chrámu za nimi. Kde mám jinde být, než součástí věcí svého Otce? (Luk 2:49) Byl to Ježíš, který se dotazoval a pokládal těžké otázky. Myslíte, že je vymýšlel na místě? Myslíte si, že nedělal horké chvílky Josefovi? Předpokládám, že mu v přirozeném kontextu asi říkal tati, a když spolu hoblovali, říkal: „Ty, tati, a jak je to s tímhle, a co tohle, a tati, co Římani, jak vidíš tamto, ale Boží slovo to přece říká jinak...?“ Myslíte, že ne? Bezpochyby. Josef byl spravedlivý muž, Boží slovo ho nazývá spravedlivým mužem. Vstává lehaje učil.

„... abychom již více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému;...“ Zahodíme své chytráctví, zahodíme to a začneme být duchovní. *„... ale pravdu činíce v lásce, rostíme v něj všelikterak, v toho, kterýž jest hlava, totiž Kristus, z kteréhožto všecko tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přísluhování, ...“* Nevymýšlím si to, bratří. Takhle to čtu, takhle tomu rozumím, že mám být pokřtěný do Krista, pokřtěný v Tělo Kristovo, v Hlavu, ze které všechno Tělo příslušně spojené a svázané roste. To není banda individualistů, to není pytel křesťanů, se kterými

můžete trást. Je to spojené, jsou to lidé, kteří spolu mají vztah, kteří spolu fungují.

Bůh mě postavil jako součást jedné desky a další desky. Nemusím se dotýkat všech desek. To je Boží věc, kam mě postaví a které skupinky jsem součástí, s kým spolupracuji na tomhle díle a s kým spolupracuji na dalším díle. Hrozně se těším, až budeme zase opravovat zeď. Netěším se nutně na zeď, ale na vás u zdi, že tam budeme pracovat a budeme zase

Když zasadíte
křesťana
doprostřed
pískoviště, tak
tam za chvíli
musí začít růst
kytky.

celí od betonu. Mám to hrozně rád, protože miluji vás. Jestli myslíte, že miluji zeď, tak mě tam postavte s 30 kolegy z práce. Uf! Horší sobotu si nedovedu představit. Opravdu nemám potřebu. Chci tam stát s vámi. Nemusím tam nutně být se všemi, ani bychom se tam nevešli. Patrně tady bude stát jeden, tady bude někdo vozit kolečka, tady bude někdo tlouct, támhle bude někdo lepit, ale pokud mě Bůh někam postavil, tak jsme spolu svázáni. „... tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přisluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, zrůst těla činí, k vzdělání svému v lásce.“ Amen.

Mimochodem, všimněte si 17. verše: „A protož totož pravím a osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti myslí své, ...“ Víte, o čem ještě křest je? O zbavení se marnosti. Řekněte mi, bibličtí studenti, proč?

– „Umyvadlo bylo vyrobeno ze zrcátek.“

A co symbolizuje zrcátko žen? Marnost! Marná je krása. (Př 31:30) Amen? Proto Bůh chtěl, aby umyvadlo vyrobili z bronzových zrcátek, protože to symbolizuje zrušení marnosti. Abychom nadále nechodili v marnosti svojí myslí. Naše přemýšlení, někdy zdánlivě nad Bibli, může být plné marnosti, protože nepřispívá k žádnému životu, nevytváří život ani v nás, ani v nikom okolo nás. To je marnost. Dokonce bych spolu s kazatelem řekl, marnost nad marnost. Amen? Bůh chce, abychom přinášeli a generovali život. Důkaz naší chůze s Bohem musí být život v nás, ale i vylévání života okolo nás. Když zasadíte křesťana doprostřed pískoviště, tak tam za chvíli musí začít růst kytky. Za chvíli tam musí začít růst kytky, protože život, který je ve vás, se musí rozmnožovat.

Nevím, do jakého pískoviště vás Bůh zasadí, ale věřte, že zasadí a zasadil. Možná je to vaše práce, cizí země, sousedé nebo komunita, vesnice, klub fotbalistů, kam vás Bůh posílá, sportovní oddíl, plavání, škola nebo cokoli, kam vás Bůh zasadí. Všude musí být vidět jakási míra života, kterou lidé zavnímají a začnou se ptát: „Co to je? Co to máš?“ Navzdory míře hříchu, která v nás ještě je.

Myslíte si, že jsme byli na gymnáziu dokonalí? Bůh odpusť! A přesto tady i na Moravě sedí parta spolužáků. To je důkaz každého křesťana, který je někde zasazen, že lidé okolo něho nasávají život. Víte, kolik mi volá lidí z práce, z různých firem a ptají se na život? Nedávno mi volala nějaká paní: „Pane K., já nevím, proč vám volám, nic o vás nevím ...“ Myslel jsem, že chce nějaký byznys, že je to nějaký zákazník. Jednou jsem ji školil, o něčem jsme spolu mluvili a ona říká: „Víte, je jedna paní a já cítím, že byste se měli potkat, že byste s ní mohl promluvit a něco pro ni udělat.“ Říkám: „O co jde?“ Odpovídá: „Mám takový pocit, že by vás měla potkat, že byste jí mohl něco předat.“ A to není jeden člověk, ale druhý, třetí, čtvrtý, pátý. Lidé přece musí něco zavnímat a začít se vás zvědavě ptát: „A co to je? Co to máš?“ Budou to chtít a přijmou život.

Zrevidujte si,
jakou ambici
v Kristu máte,
jestli není
zbytečně
nízko.

Bratří, snad si nemyslíme, že jsme doběhli, a máme radost a těšíme se jenom z toho, že je pěkná neděle. Ale vzbud'me v sobě to uvědomění, že jsme na cestě. Jestli sedíme na bobku v nějaké oáze, tak se koukejme zvednout a jít, pokud chceme dojít. Nemylte se, nefunguje to tak, že si sednete, a ono to s vámi jede. A jestli jede, tak opačným směrem.

Pokud se, bratří, nemodlíte a neusilujete stát se starším, tak se připravujete o plnost Krista, o to, co Bůh pro vás má. Ano, je to dobrovolná věc, ale dobrovolně se můžete o něco ztratit ambice připravit. „*A protož totož pravím a osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti myslí své, ...*“ Amen? Dalo by se asi číst a číst a číst, ale myslím, že to stačí. Bůh říká, abychom byli ponořeni do Krista, abychom byli pokřtěni do vody, do Ducha a do Krista. Usilujte o křest, zpytujte křest, předložte to před Boha a řekněte: „Pane, potřebuji být ponořen, abych mohl jít dál. Potřebuji být vnořen.“ Dopusťte práci

Ducha svatého, abyste nebyli na okraji nebo mimo Tělo, ale abyste byli součástí Těla. Vyhod'te každého d'ábla, který vám to začne interpretovat tak, že říkám, abyste chodili na brigádu častěji. To vám musí říct Duch svatý, ne já. Dopust'te Božímu duchu, aby k vám mluvil, a zrevidujte si, jakou ambici v Kristu máte, jestli není zbytečně nízko. Amen. Bůh vám požehnej.